

Proloog

Iris staarde in de loop van het pistool. Haar hart bonsde in haar borst, alsof het zich een weg naar buiten probeerde te beuken. De man die het op haar richtte was van top tot teen in het zwart gekleed. Alleen zijn gezicht vormde een griezelige uitzondering: het was lijkbleek, bijna doorschijnend in het schemerlicht van de hal. Zijn ogen stonden strak, kil, zonder een greintje emotie. Op zijn voorhoofd liep een rood, rafelig litteken. Oud, maar nog altijd rauw.

Iris verstrakte, haar adem stokte. Een kort moment stond ze daar, versteend in haar eigen deuropening, de koude loop van het wapen amper een meter van haar gezicht. Eén verkeerde beweging, één trilling van zijn vinger, en het was voorbij. Haar hele lichaam stond in brand van angst. Haar hoofd tolde. Gedachten schoten door haar bewustzijn en maakten haar misselijk en verdrietig. Wat wil hij? Wie is hij? Hoe komt hij hier? Maar boven alles: waar is Spike?

De naam van haar zoon schoot als een pijl door haar hart. Laat hem veilig zijn, smeekte ze. Laat hem nu niet net thuiskomen...

Ze slikte, voelde haar maag zich omkeren. Adrenaline brandde in haar ledematen, maar haar voeten voelden als beton. Ze dacht aan haar eigen wapen, ver buiten handbereik. Razendsnel berekende ze haar kansen. Ze zou de deur dicht moeten slaan om tijd te rekken en dan nog was het de vraag of ze bij haar pistool was voor hij de deur had ingetrapt. De voet van de man stond al over de drempel.

Langzaam, nauwelijks merkbaar, zette ze een stap naar achteren. De man volgde haar beweging meteen, als een roofdier dat zijn prooi besloopt. Zijn blik ging geen moment van haar gezicht af. Het pistool bleef op haar gericht.

‘Laptop,’ zei de man. Zijn stem was ruw en onmenselijk kalm. Hij maakte een kort, gejaagd gebaar met het pistool en stapte zonder

aarzelend haar flat in. Zijn laarzen maakten geen enkel geluid op de vloer. Haar kansen om de deur dicht te slaan waren voorgoed verkeken.

Hou die deur open, dacht Iris paniekerig. Als die deur dichtgaat, houdt niets hem meer tegen.

Maar ze kon hem niet zomaar tegenhouden. Hij had het overwicht. Haar hele lichaam schreeuwde dat ze zich moest verdedigen, moest vechten, maar haar hersenen wisten beter: nu, op dit moment, was haar enige wapen haar verstand.

Ze bleef hem aankijken terwijl hij dichterbij kwam. Geen bivakmuts. Geen andere gezichtsbedekking. Hij deed niet eens moeite om zich te verbergen. Dat was het engste van alles. Het kon hem niet schelen dat ze hem zag. En dat betekende doorgaans maar één ding: het was niet zijn bedoeling dat ze deze ontmoeting zou navertellen...

1

Een week geleden

Met ingehouden woede wierp Iris Rigter een blik op de figuur die in de stoel bij het raam zat. De figuur staarde naar de grond, maar een scheve grijns hing om zijn lippen.

‘Mevrouw Rigter,’ zei rector Tweebeeke. ‘Fijn dat u kon komen. Uw man en ik zitten al even op u te wachten...’

‘Ex-man,’ beet Iris de rector toe. Ze zag op de klok achter het bureau dat het tien over zes was. Pijnlijk laat. Dat besepte ze ook wel.

Björn, haar ex, zat aan de andere kant van het bureau. Hij snoof minachtend. ‘Anderhalf uur, Iris,’ zei hij. ‘Die man is ook toe aan zijn vrije avond. Waarom moest het zo lang duren?’

Iris was niet van plan antwoord te geven.

‘Nou, nu jullie hier toch zijn, wil ik het graag hebben over het gedrag van uw zoon.’ De rector keek van Iris naar Björn en toen naar de jongen bij het raam.

‘Wat heb je gedaan?’ wilde Iris weten.

Spike richtte zijn blik op en zijn ogen stonden vol gif toen hij haar aankeek. ‘Waarom ga je ervan uit dat ik iets gedaan heb?’ wierp hij tegen. Iris besepte dat ze eigenlijk al een fout had gemaakt door tegen hem te praten. Ze balde haar vuisten achter haar rug en ging snel zitten, zodat hij het niet zou zien. Ze wist dat ze hem de laatste tijd voorzichtig moest benaderen, een beetje zoals een jager zijn prooi.

‘Ik ga er niet van uit dat rector Tweebeeke me...